



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **J.M.**, zastoupeného JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem se sídlem Klatovy, Čsl. Legií 143/I, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení H.J., **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2011, č.j. RR/1380/11,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2011, č.j. RR/1380/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Stod (dále jen prvoinstanční orgán“) ze dne 29.12.2010, č.j. 2923/10/OV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo výrokem I. podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nařízeno odstranění stavby s tím, že stavba obsahuje „*oplocení na pozemku par. č. 1074/6 podél stávající stodoly a podél části RD č.p. 32 na sousedním pozemku st.p. 100*“. Výrokem II. bylo žalobci uloženo

nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč a výrokem III. byly stanoveny podmínky pro odstranění stavby.

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že celý skutkový stav lze shrnout následovně. Žalobce provedl stavbu plotu, spočívajícího ve zřízení betonové zdi na p.č. 1074/6 podél stávající stodoly a podél části RD čp. 32 na sousední parcele č. 100, kdy zeď vede v délce 80 cm ještě podél navazující stěny RD čp. 32 bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. O dodatečné povolení stavby žalobce řádně požádal dne 17.8.2008. Jeho žádosti vyhověno nebylo a správním orgánem bylo rozhodnuto o odstranění stavby. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno i odvolacím správním orgánem, a to přestože žalobce poukazoval na zcela nevyhovující, fakticky havarijní stav sousední kolny. Žalobce stavbu provedl za účelem zabezpečení nejen svého majetku, ale i zdraví sebe a dalších osob pohybujících se v blízkosti dřevěné kolny na st. p. č. 100. Havarijní stav dřevěné kolny na st. p.č. 100 potvrzuje i znalecký posudek znalce Ing. Františka Schejbala. Žalobce namítal, že po celou dobu řízení opakovaně uváděl, že stavbu provedl v dobré víře, když stavba sousedící kůlny je již za hranicí životnosti, není na ní prováděna údržba, následkem čehož může dojít k jejímu zborcení. Tato tvrzení vlastníka stavby (stavebníka) byla potvrzena i znaleckým posudkem soudního znalce Ing. Karla Langa, znalce jmenovaného rozhodnutím Krajského soudu v Plzni ze dne 6.10.1993 pod č.j. Spr. 2146-93 pro základní obor ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí. Žalovaný nesprávně hodnotil jako důkaz ve věci zejména předložený znalecký posudek soudního znalce Ing. Karla Langa, znalce jmenovaného rozhodnutím Krajského soudu v Plzni ze dne 6.10.1993 pod č.j. Spr. 2146-93 pro základní obor ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, který ve svém znaleckém posudku 1780/61/2010 uvedl, že dřevěná konstrukce stavby je v části napadená dřevokazným hmyzem, část prken je odtržena, cihelná podezdívka je v části zborcená. Vlivem provedení oplocení na hranici pozemků parc.č. 1074/9 a pozemku parc.č. 100 (tuto část tvoří výše zmíněná dřevěná kůlna) došlo k oddálení možné havárie - zborcení kůlny a případného ohrožení na zdraví vlastníka pozemku parc.č. 1074/6. Vznikem oplocení na hranici pozemků parc.č. st. 100 a 1074/6 došlo k zabránění možnosti zborcení dřevěné stavby kůlny na pozemek parc.č. 1074/6. Závěry žalovaného jsou v příkrém rozporu se skutkovým stavem, tj. předloženým znaleckým posudkem, jakož i s tvrzeními žalobce. Žalobce dále namítal, že je přesvědčen, že správní orgán porušil svou povinnost uloženou mu podle ustanovení § 132 stavebního zákona, a to vykonávat soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení je stavební úřad ve veřejném zájmu oprávněn mimo jiné nařizovat neodkladné odstranění stavby a nutné zabezpečovací práce na stavbě, nařizovat provedení udržovacích prací nebo ukládat opatření na sousedním pozemku nebo stavbě, přičemž veřejným zájmem se rozumí mimo jiné požadavek, aby stavba neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztrát. S ohledem na uvedené je žalobce přesvědčen, že prvoinstanční orgán nedostal své povinnosti uložené mu zákonem vykonávat soustavný dozor, když mu byl znám (jak z místního šetření na místě samém, tak i z předloženého znaleckého posudku znalce ing. Langa) havarijní stav dřevěné kolny. Prvoinstanční orgán věděl o nebezpečí destrukce kolny i o skutečnosti, že tato

ohrožuje nejen pozemek žalobce, jeho samotného, ale i další členy jeho rodiny, kteří se na pozemku žalobce v těsném sousedství kolny běžně pohybují. Žalobce sám na špatný technický stav kolny v řízení opakovaně upozorňoval. Přesto stavební úřad nekonal a nevyvinul žádnou iniciativu ať už směřující k odstranění stavby či k nařízení zabezpečovacích prací na stavbě.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že podle ustanovení § 129 stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Z dikce ustanovení stavebního zákona je zřejmé, že stavební úřad musí vždy, jakmile zjistí nepovolenou stavbu, zahájit z vlastního podnětu řízení na její odstranění a v tomto řízení musí vždy dát stavebníkovi, příp. vlastníku stavby, možnost, aby požádal o dodatečné povolení nepovolené stavby, tedy o její dodatečnou „legalizaci“. V řízení na odstranění stavby pak jde zejména o to, zda stavebník, resp. vlastník stavby prokáže, že dodatečné povolení stavby je v souladu s veřejným zájmem, když zákon uvádí, že oním „veřejným zájmem“ se rozumí základní zájmy, které stavební zákon chrání. Z příslušných ustanovení stavebního zákona je rovněž zřejmé, že stavebník musí být prokazatelně, včas a jasně informován o tom, za jakých podmínek může být stavba dodatečně povolena. Forma, jakou stavebník bude informován, je volbou příslušného stavebního úřadu. Důvodem k nařízení odstranění nepovolené stavby tedy může být pouze to, že stavebník (vlastník stavby) ve lhůtě stanovené stavebním úřadem buď vůbec o dodatečné povolení stavby nepožádal, anebo sice požádal, ale neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem, ale nikdy ne pouze skutečnost, že jde o nepovolenou stavbu. Nařízení odstranění nepovolené stavby tedy není „sankcí“, kterou je stavebník trestán za to, že stavbu provedl v rozporu se stavebním zákonem, ale pouze logickým a nevyhnutelným důsledkem skutečnosti, že nesplnil zákonné podmínky pro její dodatečné povolení, ačkoli byl řádně poučen. Povinností správního orgánu je prokazatelně, včas a jasně informovat stavebníka o tom, za jakých podmínek může být stavba dodatečně povolena. Tato povinnost stavebního úřadu v předmětné věci splněna nebyla. Tímto faktem se nezabýval ani žalovaný a zcela jej opomenul stejně jako výpověď žalobce. Žalobce konstatoval, že je přesvědčen, že ve věci byly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby tak, jak jsou vymezeny v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalobce namítal, že nemůže souhlasit ani s částí napadeného rozhodnutí týkající se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí, když rozhodnutí prvoinstančního orgánu nebylo téměř vůbec odůvodněno a žalovaný tuto skutečnost přehlédl s pouhým konstatováním, že to, co mělo být obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo již náležitě uvedeno žalovaným v odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 20.1.2010.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení o odstranění stavby ani v odvolacím řízení nebyl předložen žádný posudek Ing. Karla Langa. Žalobce byl dostatečně poučen o tom, jakým způsobem může požádat o dodatečné povolení staveb, které provedl bez povolení stavebního úřadu. V řízení bylo ovšem zjištěno, že stavbu oplocení na pozemku p.č. 1074/6 v k.ú. Zemětice nelze dodatečně povolit. Žalobce nežádal stavební úřad o postup podle § 132 stavebního zákona. Na špatný technický stav stavby kolny na sousedním pozemku žalobce upozornil stavební úřad v době, kdy stavba oplocení již byla vybudována. Žalovaný trvá na tom, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, svůj právní názor na danou věc podrobně vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 20. 1. 2010, č.j.

RR/205/10. Případný špatný stavebně technický stav stavby na cizím pozemku neopravňoval žalobce k tomu, aby porušoval stavební zákon, a stavby, které vyžadují povolení stavebního úřadu, prováděl bez tohoto povolení.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že stavební úřad se v řízení o odstranění stavby zabývá tím, zda stavba byla či nebyla prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Od výsledku tohoto posouzení se odvíjí i výsledek řízení o odstranění stavby. Nařídí-li vlastníku stavby její odstranění lze pouze tehdy, pokud bude prokázáno, že stavba byla prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Brojil-li žalobce v žalobě proti zákonnosti napadeného rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím, bylo jeho povinností tvrdit a prokázat, že mu bylo nařízeno odstranění stavby, která nebyla prováděna nebo provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Žalobce v žalobě uvedl, že „provedl stavbu plotu, spočívajícího ve zřízení betonové zdi na p.č. 1074/6 podél stávající stodoly a podél části RD čp. 32 na sousední parcele č. 100, kdy zeď vede v délce 80 cm ještě podél navazující stěny RD čp. 32 bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem“. Žalobce tak vůbec nezpochyboval, že předmětnou stavbu provedl bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Zpochyboval pouze, že mu nemělo být nařízeno odstranění předmětné stavby, když stavbu realizoval „v dobré víře, když stavba sousedící kůlny je již za hranicí životnosti, není na ní prováděna údržba, následkem čehož může dojít k jejímu zborcení“, stavbou došlo „k oddálení možné havárie - zborcení kůlny a případného ohrožení na zdraví vlastníka pozemku parc.č. 1074/6“ a že zmíněná kůlna „ohrožovala nejen pozemek žalobce, jeho samotného, ale i další členy jeho rodiny, kteří se na pozemku žalobce v těsném sousedství kolny běžně pohybují“.

K žalobcem tvrzeným skutečnostem je nezbytné uvést, že žádná z těchto skutečností nezabývá žalobce povinností provést stavbu toliko na základě rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. I pokud by bylo tvrzení žalobce důvodné, nebyl by stále oprávněn bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu stavbu provést. Pokud tak učinil, je povinen nést následky s tímto jednáním spojené, tj. respektovat nařízení odstranění stavby. Žádná ze žalobcem tvrzených skutečností nebyla způsobila prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním, neboť žalobcem tvrzené skutečnosti nijak nezpochybňují správnost závěru správních orgánů o tom, že stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Řízení o odstranění stavby za této situace nemohlo být zakončeno jinak než vydáním rozhodnutí o jejím odstranění.

K obdobnému závěru dospěl také žalovaný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„k námitce odvolatele ohledně stavebním úřadem nevěnovaným závěrům znaleckému posudku odvolací orgán uvádí: odvolací orgán ověřil ze spisu, že znalecký posudek nebyl stavebnímu úřadu doložen, tudíž se jeho závěrům ve svém rozhodnutí nemohl věnovat, vypořádat se s ním. Stavebnímu úřadu je jeho případná existence známa až z odvolání ze dne 06.01.2011, které obdržel dne 17.01.2011 a tudíž je tato námitka směřující proti postupu stavebního úřadu neoprávněná. Odvolací orgán dospěl k závěru, že znalecký posudek stavu kolny na sousedním pozemku st.p.č.100, třebaže jeho obsah není odvolacímu orgánu znám, by neměl rozhodující či jinak důležitý význam pro výsledek řízení o odstranění stavby oplocení - předmětné zdi umístěné na p.č. 1074/6 podél budov na sousedním st.p.č.100. Nevyhovující stav stávající kolny neopravňuje vlastníka sousedního pozemku p.č. 1074/6 ke stavbě takového opatření, jakým je předmětná zeď svým nevhodným umístěním znemožňující, popř. značně ztěžující údržbu jak stávající kolny, tak části budovy RD čp.32 bez ohledu na znalecký posudek ve věci stavu kolny. Z uvedeného důvodu odvolací orgán tento znalecký posudek nepožadoval odvolatelem doplnit ani jako podklad pro rozhodnutí v odvolacím řízení“*. Žalovaný se tak se žalobcem předloženým znaleckým posudkem nejen že vypořádal, nýbrž se s ním vypořádal také zcela správně. Znalecký posudek byl předložen k prokázání skutečnosti, která nebyla pro rozhodnutí věci, tj. posouzení otázky, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby, podstatná.

V tomto smyslu je nerozhodné i to, zda prvoinstanční orgán porušil či neporušil ustanovení § 132 stavebního zákona, tj. vykonával či nevykonával soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení (§ 132 odst. 1 stavebního zákona). I pokud by tomu tak bylo, stále by žalobce nebyl zbaven své povinnosti provést stavbu toliko na základě rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Žalobci jistě nic nebránilo v tom, aby o potřebné rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu před provedení stavby požádal. Že by v tom žalobci něco objektivně bránilo, žalobce netvrdil ani ve správním ani v řízení soudním.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.10.2010, č.j. 1 As 51/2010-214 (dostupný na www.nssoud.cz), který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2235/2011 s touto právní větou: „*poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán proto v řízení o odstranění stavby (§ 129 stavebního zákona z roku 2006) není povinen poučit vlastníka stavby o právu podat návrh na zahájení řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud však účastník řízení o odstranění stavby učiní náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádří vůli usilovat o zachování stavby, je stavební úřad povinen ho poučit o náležitostech žádosti*“. Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Sdělením prvoinstančního orgánu ze dne 4.8.2009, které bylo žalobci doručeno dne 6.8.2009, byl žalobce poučen o tom, že může, „*pokud má zájem o dodatečné povolení stavby, nejpozději do 30.9.2009 požádat podle § 129 odst. 3 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby a předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a podle § 129 odst. 2 stavebního zákona prokázat, že stavbu lze dodatečně povolit*“. Žalobce této možnosti využil žádostí o dodatečné povolení stavby, ke které krom jiného připojil i projektovou dokumentaci stavby.

Žalobce byl řádně poučen podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona a svého práva požádat o dodatečné povolení stavby využil. Za této situace nelze dospět k jinému závěru, než že ve správním řízení nedošlo žalobcem namítaným způsobem k porušení ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona.

Není důvodným ani tvrzení žalobce o tom, že by se žalovaný touto otázkou nezabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na straně 4 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvedl, že „*za jakých podmínek může být stavba jako taková dodatečně povolena, byl stavebník informován již sdělením stavebního úřadu ze dne 04.08.2009 zn.0v/09/1182/Vo, tedy aby ve stanovené lhůtě (do 30.09.2009) ve smyslu § 129 odst.3 SZ požádal o dodatečné povolení stavby a předložil podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o dodatečné povolení stavby a aby dle § 129 odst.2 SZ prokázal, že stavbu lze dodatečně povolit; byl poučen o důsledcích nedoložení žádosti s požadovanými podklady ve stanovené lhůtě. Lhůta sice nebyla určena usnesením dle § 39 odst.1 správního řádu („SR”), nicméně žádost spolu s dokumentací z 08/2009 byla podána stavebníkem dne 17.08.2009. Na základě této žádosti bylo pak řízení o odstranění stavby zahájené dne 03.08.2009 usnesením ze dne 08.09.2009 přerušeno a současně dne 08.09.2009 oznámeno zahájení řízení o dodatečném povolení stavby*“.

Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „v případě oplocení bylo toto dodatečně povoleno ze všech tří již realizovaných stran a v tomto rozhodnutí odvolacího orgánu je náležitým způsobem odůvodněno - jednoznačně z něho vyplývalo, z jakých důvodů nelze dle § 129 odst. 2 část oplocení - tedy zeď podél stěn budov na st.p.č.100 dodatečně povolit, byla provedena v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu (§ 129 odst. 2 písm.c/ SZ), v tomto případě v rozporu s obecnými požadavky na využívání území - § 25 odst.1 vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území - odstup zdi neumožní údržbu sousedních staveb. Je sice pravdou, že stavební úřad se s tímto v napadeném rozhodnutí o odstranění stavby náležitě nevypořádal, odkázal jen na to, že stavebník neprokázal, že stavba není v rozporu s § 129 odst.2 SZ a proto nařídil její odstranění. Avšak vzhledem zejména k uvedenému rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 20.01.2010, který se v odůvodnění svého rozhodnutí k tomuto vyjádřil náležitým způsobem; a odvolateli bylo toto rozhodnutí oznámeno-doručeno dne 26.01.2010, nebude již nyní toto znovu odůvodňovat“.

Odkazem na právě citovanou část napadeného rozhodnutí je nezbytné uvést, že je nedůvodná námitka žalobce o nedostatečném vypořádání se s odvolací námitkou žalobce o nedostatečném odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se touto odvolací námitkou věcně zabýval, když ji shledal důvodnou. Výslovně uvedl, že „je sice pravdou, že stavební úřad se s tímto v napadeném rozhodnutí o odstranění stavby náležitě nevypořádal, odkázal jen na to, že stavebník neprokázal, že stavba není v rozporu s § 129 odst.2 SZ a proto nařídil její odstranění“. Tato skutečnost však není způsobilá prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci se krom rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2010, č.j. RR/205/10, kterým bylo zrušeno v pořadí první rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, přímo napadeným rozhodnutím znovu dostalo informace o tom, z jakého konkrétního důvodu není možné předmětnou stavbu dodatečně povolit. Tj. proto, že porušuje ustanovení „§ 25 odst. 1 vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území - odstup zdi neumožní údržbu sousedních staveb“, když „oplocení nařízené k odstranění odvoláním napadeným rozhodnutím je oplocení postavené na pozemku odvolatele p.č.1074/6 v úseku podél celé západní stěny stávající kolny na sousedním st.p.č.100 a pokračuje částečně ještě podél na kolnu navazující západní stěny RD čp.32 (rovněž budova na sousedním st.p.č.100), kde je zeď před touto stěnou ukončena pilířem. Umístěna je ve vzdálenosti cca 10 cm od těchto stěn“.

Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb. Tvrdí-li žalobce pouze zcela obecně, že „byly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby tak, jak jsou vymezeny v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona“, aniž by jakkoliv zpochybňoval skutková zjištění, skutkové závěry a právní hodnocení této otázky správními orgány, nelze jeho námitku shledat důvodnou. Je-li stavba v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, nelze ji dodatečně povolit, jak vyplývá z ustanovení § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona.

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, a to fotokopiemi prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, správními spisy žalovaného a prvoinstančního orgánu, neboť žalobce tyto důkazy v žalobě navrhl k prokázání průběhu správního řízení, který nebyl mezi účastníky řízení sporný. Soud dále neprovedl důkaz výslechem znalce Ing. Františka Schejbala a

znaleckým posudkem, neboť těmito důkazy měla být prokázána skutečnost, která není z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí podstatná.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. srpna 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová